

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

De animi submißione, & honoris contemptu. Cap. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

onem differens, sic ad eius studiū atq; exercitatio-
 né socios excitabat, vt qui tunc in Goano collegio
 erant, disertè affirmarint, se toto illo triennio, quo
 Prouincialem Gonzalus egit, ea ratione vixisse, vt
 in coelo potiùs viderentur fuisse quàm in terris.

*De animi submissione, & honoris
 contemptu.*

CAP VI:

NEMO ita se erexit superbia, vt animi sub-
 missione Gonzalus depressit: nemo sic appe-
 tit honores, vt idem contempsit. Non præteribo
 quod accidit Conimbrica. A turpi pellicatus con-
 suetudine, nescio quem abduxit. Rem pellex tu-
 lit iniquissimè. Cumque diu multumque laboraf-
 set, vt dissolutam amicitiam redintegraret, nec per-
 fecisset quidquam, in Gonzalum iras effudit. Lite-
 ras ad eū mittit probris & maledictis plenas. Atq; vt
 muliebris furor ad omnē audaciam proiectus est ac
 præceps, nihil contumeliarum fingi potest, quod
 in eum non iaciat. Oblatæ superiori literæ, qui cū
 facilè suspicari posset aliquid arcani latere, quod
 non ab alio, quàm ab ipso Gonzalo deberet legi, vt
 erant clausæ, ipsi reddi iubet. Eas ille aperit, om-
 nino rei ignarus: sed legere incipiens, vt scriptio-
 nis materiam agnoscit, tanta lætitia perfunditur,
 quantam nemo, ne summè quidem ambitiosus, &
 maximis laudum suarum præconiis perciperet.
 Ad locum igitur secretum se præripiens, singulas
 epistolæ partes, hoc est, singulas per se iniurias mi-
 nutatim gradatimq; perlegit, & attentè considerat.
 Tūc ita secū; Benè est, inuenisti tandē, Gózale, cui sis
 pb è notus. En ista foemina tuis te colorib. depingit.

Ignorare iam noli, qualis sis, quàm superbus & arrogans, quanta præditus rerum ignorantia; quàm stultus & demens, quanta plenus simulatione, quot denique & quantis vitiis cumulatus. Hęc sibi Patrem non semel tantùm, sed iterum & sæpius obiecisse, compertum à socio quodam, qui per cæteras collegij partes aliquanto tempore quæsitum, reperit tandem in eo, quem dixi, loco, & tacitus illum obseruauit sese acerbè increpantem. Nō satis ipsi erat pedibus semper, & mēdici habitu iter conficere, quocunque iret; verùm etiam cum ad promouendam rē Christianā in vicina æquē & remota oppida excurreret, sarcinam cum scriptis & libris ad concionum opus necessariis portabat humeris. Fuit qui rei indignitate piè commotus, Patrem obnixè rogaret, vt ad scriptorum onus mancipio vti vellet, siquidem nollet iumento vti. Negauit se facturum, hac lepida responsione: Hęcine, inquit, tua in me caritas? mihi adimes portandi meritum, & seruitio dabis? Caue, ne veræ amicitia iura peruertas. Erat Olysiptone in professa domo S. Rochi. Degebant per id tempus apud Reginam Catharinā in aula iuxtā veterem Lusitanię morem, duę eius cōsobrinæ, nondū nuptui traditæ. Hęc cū valdè essent pietatis amantes, miroq; proinde tenerentur desiderio cōsanguinei vidēdi, cuius sanctimonix fama totam se per vrbē cū admiratione fundebat, nec suis ipse precibus pertrahere ad se hominē possent, Regina ad id utebantur auctoritate. Ab ea frequenter petebant, iuberet Gonzalum in aulā venire, vt ipsis aulicis foeminis Christianæ doctrine documenta coram exponeret. Sic erat. Sæpius in aulam Patris Regina imperio vocabatur, quod vt ipsi erat molestissimū, ita recusare legitimè

non poterat. Cùm sciret tamen, nulla ferè faciliùs, quàm aperta ac simplici vitiorum suorum reprehensione nobilium animos offendi, tentare cœpit, possetne hac ratione in aula fastidium & satietatem venire. Aulicos igitur mores à recto aberrantes acriter arguere, in exquisitum foeminarum cultum vehementer inuehere; nunc ipsas compta cadauera, nunc adoperta tapetibus sterquilina, nunc aliis asperioribus nominibus appellare. Cùm nihil ista prodesse, & qua parere odiù solet benevolentiam Gonzalo conciliaret veritas, viam aliam ingressus, Davidis artem imitatur, cùm ante Achim Gathæ Regem productus, ridenda quadam vultus mutatione & defluente ex ore saliva stultitiam simulans, Regem fefellit, & præsens vitæ periculum euasit. Eadem ratione Gonzalus, cùm aulicarum foeminarum moribus palàm & seuerè reprehēsis, obtinere nō posset, vt ipsis fieret exosus, remedio usus est, vt credebat, potentiori, quo tanquam iocularis ac ridiculus vulgò habitus, tanto consobrinas pudore afficeret, vt desisterent eius in regiam aduentum apud Reginam procurare. Conuenerant die quadam aulicæ omnes in consuetum locum frequentes, vt de rebus diuinis differentem ex more audirent. Ecce tibi, veluti à potestate mentis repente deiectus, vultum variè immutare, diuersas oris & corporis induere figuras, saliuā in barbam demitterè, modis mille insignem simulare fatuitatem. Sed non successit ars. Cognita res est, atque adeò effectum, vt vnde Gonzalus sibi querebat contemptū, inde maiorem apud oēs sanctatis opinionē, maioreque benevolentiam & admirationem consequeretur. Observatum est, cùm in oppidum Goëziū sæpè venisset, & templum, in quo comes Ludouicus eius

pater sepultus erat, pro ipsius anima deprecaturus, fuisset ingressus, ad visendū ipsum sepulchrū, quod erat mole magnum, structura superbum, elegantia pulchrum, operis artificio mirandum, nūquam accessisse, sed oculos ab eo ex instituto remouisse: animum enim ad ea transferens quæ ad salutē pertinent, dum ab immanibus illis & sumptuosis marmoribus auertebat oculos, duo nimirum significabat; primum apud se nulla esse in pretio inania ista rerum cadauera; deinde incredibilem stultitiā hominum eorum, quibus potior caducæ, quàm sēpiternæ gloriæ cura est; quandoquidem cœlestium bonorum obliti, vt se posteritati commendent, talia in terris relinquunt monumenta vanitatis suæ. Incedebat aliquando per urbem comes Iacobus ingenti equitum ac peditū comitatu stipatus; occurrit fortè Gōzalus; vt fratrem conspexit tantum pōpa actam religiosè incedentem, relicta via minūs immunda (tēpus erat hybernum) vbi altius lutum, ibi pedes posuit, seque totum dedita opera coeno infecit, vt ostenderet non minus se corporeis illis fordibus, Christi amorem, quàm vanissimum quēque magnifico rerum apparātu & corporis elegantia delectari. Splendorem generis non magis alij palàm facere, quàm ipse celare studuit. Res etiam in religioso perrara. Quàm multi sunt, qui in ipsis quoq; fordibus, quas spontè eligunt, nolint illustres videri? Gōzalo nihil erat potiūs, quā latere, & terræ filium æstimari. In Tomarica missione cum die quodā crimina expiandi gratia ad secularem sacerdotem accederet, magna confessarium incescit cupido pœnitētem agnoscendi; suspicatus quippe erat, latere in homine aliquid illustre, quod humili habitu tegeretur. Rogat ergo, quā vocetur. Ré
pater

pater subodoratus, & humilitati, quã mirificè ad-
 mabat, consultũ nolens, responderet; Nomen suum
 neq; peccatum esse, neq; peccati circumstãtiam, quæ
 necessariò in confessione sit explicanda. Instat con-
 fessarius inepta ductus curiositate. Quid, ait, nomẽ
 mihi tuum non prodis? Nescis confessario nihil ef-
 se in confessione tegendum? quin potius, inquit Gõ-
 zalus, scio neq; opus esse, neque verò expedire, vt
 nomen tibi manifestẽ meum. Prudenti respõso irri-
 tatus homo imprudens, abire partẽ iubet, absoluti-
 one negata. At ille, quẽ non vllius conscientia sce-
 leris, sed ratio pietatis ad confessionem adduxerat,
 nihilo secius rem diuinam instituit peragere. Quo-
 niam verò præteribat statutum sacrificij tẽpus, nec
 confessarius alius poterat facilẽ adiri, domum se
 recipit, socium monet, expectet tantisper, dum se
 ad sacrificãdum parat. Ingreditur cubiculum, per-
 cumbit ingenua, atque animũ colligens, diuina cõ-
 templatur. Tantum in contemplatione tempus po-
 nit, vt & litandi, & sui ipsius oblitus videatur. Tũ
 socius monendum ratus, ad cubiculum accedit, ite-
 rumque & sapius ostium in cassum pulsans, non ex-
 pectato responso fores aperit. Ecce tibi in medio
 cubiculo Gonzalum videt prorsus immotũ, innix-
 um genibus, sublatis ac iunctis manibus, fixis in
 alto oculis, re viuum, specie mortuum. Visu ob-
 stupefactus hæret anceps; cogitat quid agat; id de-
 mum consilij capit. Ad ostium cubiculi reuertitur;
 ingentem sonitum edit, eo strepitu abstractum ho-
 minẽ reuocat ad sensus. Experrectus ille à contem-
 plationis somno, egreditur è cubiculo socium of-
 fendens, Eia, inquit, Res diuina vos vocat; eamus,
 tempus est. Exinde in templum itum & sacra my-
 steria peracta.